

**АКАДЕМИЯИ ИЛМҲОИ ҶУМҲУРИИ ТОҶИКИСТОН
МАРКАЗИ ИСЛОМШИНОСӢ ДАР НАЗДИ
ПРЕЗИДЕНТИ ҶУМҲУРИИ ТОҶИКИСТОН
ОСОРХОНАИ МИЛЛИИ ТОҶИКИСТОН**

**ШАҶРАИИ МАНСУБ БА
МИР САӢИИД АЛИИ ҲАМАДОНӢ**

**Душанбе
«Дониш» – 2015**

УДК: 1Ф 3.9
Ш 45

Мухаррири масъул: Р. Азизӣ

**Ш 45 Шачараи Мир Саййид Алии Ҳамадонӣ / Таҳияи матн,
мукаддима ва тавзеҳоти Ф. Баротзода ва А. Шарифзода –
Душанбе, «Дониш», 2015. – 36 с.**

Бо қарори Шӯрои табъу нашри Академияи илмҳои Ҷумҳурии
Тоҷикистон № ____ аз 02 сентябри соли 2015 ба чоп тавсия
шудааст

ISBN 978-99975-44-53-7

Ин матни шачараи насабии олим ва мутафаккири бузурги
Шарк Мир Саййид Алии Ҳамадонӣ дар шакли асл ва баргардони
он ба алифбои имрӯзаи тоҷикӣ бо шарҳу тавзеҳоти зарурӣ
мебошад. Мо умедворем, ки маълумоти ин шачараном ба барои
муҳаққиқони осори ин орифи тавоно ва оммаи васеи хонандагон
муфид хоҳад буд.

**Ба матбаа супорида шуд .09.2015. Барои нашр имзо шуд .09.2015.
Чопи офсети. Ҷузъи чопӣ 2,1. Андоза 60x84 1/8. Супориши №__.**

Адади нашр __ нусха.

ҶСК «Чопхонаи Дониш» ш. Душанбе, кӯчаи С. Айни 121, бинои 2.

ISBN 978-99975-44-53-7

© Ф. Баротзода, А. Шарифзода
Маркази исломшиносӣ дар назди
Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон, 2015

БА ҶОИ МУҚАДДИМА

Инсоният дар матни фарҳанги куҳани худ барои нигоҳ доштани ҳофизаи таърихӣ роҳу равишҳои гуногунро корбаст намудааст, то ки дар бораи фарзандони номдор, корҳои мондагор, дастоварду бозёфтҳои гуҳарбори онҳо дар ҷаридаи олам барои ояндагон нишонае сабт намояд. Яке аз намунаи чунин корҳои фарҳангӣ таълифи рисолаҳо дар бораи аслу насаби бузургони давлату сиёсат, илму маърифат ва дину диёнат мебошад. Ин қабил китобҳо бо номҳои «Таборнома», «Шачараном», «Дудмона» ва «Насабнома» шуҳрат пайдо карданд, ки муносибати байниҳамдигарии афрод, алаҳхусус падару фарзандро нишон медиҳанд ва номи падарону фарзандони як хонаводаро ба тартиби муназзаму пайиҳам зикр мекунанд. Илова ба фарогирии феҳристи падарону фарзандон дар шачара бародарон ҳам дар як радиф канори ҳам ҷойгир мешаванд. Аз ин ҷиҳат як шачараном метавонад маълумоти муфидеро дар бораи гурӯҳи алоҳидаи одамон дар бар гирад, ки бо ҳамдигар пайванди хешӣ доранд. Баъзан насабнома дар алоҳидагӣ доир ба як гурӯҳе аз инсонҳо маълумот медиҳад, ки байни ҳамдигар пайванди насабӣ ва сабабӣ доранд. Аз ин ҷиҳат насабнома содатарин ва осонтарин василаи муайян кардани пайванди афрод ва ҳокимону фармонравоён аст. Силсилаи пайванди авлодӣ ва хешутаборӣ ба мисли ҳалқаҳои занҷир паиҳам дар таборнома гузошта мешаванд. Ҷанбаи муҳими дигар он аст, ки дар ҷаҳорҷӯбаи маълумоти таборномаҳо ахбори муносибе барои шинохти рӯйдодҳои таърихӣ ва номҳои ҷуғрофӣ ҷойгузин мешавад. Баробари омадани

ислом ному насаби хонаводагӣ тавассути мушаххас кардани номи афрод ва гузоштани вожаи «ибни» ва «бинти» бо чанд пушту ачдод пайваст мешуданд. Зери таъсири фарҳанги арабию мусулмонӣ истифода аз куния низ ривоч гирифт. Маъмулан як мард ё зан худро бо номи фарзанди бузургтарини худ мешиносонид: Абӯабдуллоҳ, Абулқосим, Умму Кулсум, Умму-с-Салама. Маълумот дар бораи наслу насаб дар шаклу қолабҳои мухталифе нишон дода мешуданд, ки феҳристи шаҷараи авлодӣ ном дошт. Намуди феҳристи ачдодӣ маъмулан дар шакли дарахт – шаҷара кашида мешуд ва номи наслҳои қадимитар дар поин ва наслҳои нав дар болотар ҷойгир мешуд, ки рамзи дарахти тануманди дорои шохаву панҷаҳои сершуморро таҷассум мекард. Шаҷара метавонад нишонаи насабии тамоми фарзандони як шахс ё баръакс, шомили гурӯҳи калони одамон бо як номи хонаводагӣ бошад. Шаҷараҳо метавонанд номҳои афродеро фаро гирифта бошанд, ки бунёдгузор ва давомдиҳандаи давлат, сулола, қабила, машғулият ва касбу ҳунарҳои махсус ҳастанд. Дар илми таборшиносӣ (генеалогия)-и муосир дарозтарин шаҷараи мавҷуд дар дунё шаҷараномаи файласуфи чинӣ Конфусий доништа мешавад, ки аз наберагони подшоҳи чинитабор бо номи «Танг» будааст. Ин шаҷара шомили 80 насл буда, бештар аз ду миллион аъзо дорад. Ба муносибати 2560-солагии файласуф соли 2009 як ниҳоди илмӣ ба омӯзиши ин шаҷара машғул шуда, як миллиону сесад ҳазор нафар шахси дар қайди ҳаёт будаи ин шаҷараро муайян кард. Шаҷараи калони дигар ба хонадони яҳудии Лурӣ мансуб аст, ки то ба Довуд мерасад.

Илме, ки ба омӯзиши авлоду ачдоду ҳешу табор махсус гардонида шудааст, илму-л-ансоб (генеалогия), яъне насабшиносӣ ном дорад. Аслан масъалаи ниғаҳдории аслу насл ва зоту насаб дар фарҳанги халқу қавмҳои ҷаҳон дар шаклу мухтавои гуногун аз даврони қадим вучуд доштааст, ки мардуми эронитабор аз он истисно нестанд. Аммо дар марҳалаи рушду такомул ва густариши фарҳанги исломӣ ин паҳлӯи масъала аҳамияти махсус касб намуд. Ҳадаф аз тадвини

силсилаи ансоб ба таъкиди донишмандони исломӣ, аз як чихат, барои бе сахву хато муайян кардани насаби одамон ва мансубияти қабилавии онҳо бошад, пас аз чихати дигар, афзун гардидани пайравони ислом ва омехта шудани онҳо бо мардумони дигар зарурати пайдоиши ин илмро ба миён овард. Нахустин тавачҷух ба ин масъала дар заминаи омӯзиши сират ва сурати пайғамбар (с) ва зарурати таълифи сиратномаҳо ба миён омад ва сиранависӣ ба як шоҳи муҳими илми исломӣ табдил ёфт. Дар як ҳадиси пайғамбар (с) низ ин масъала таъкид шудааст: «Насабҳоятонро биомӯзед ва пайванди хеширо нигоҳ доред». Ва Ҳишом ибни Муҳаммад ибни ас-Соиб Калбӣ (ваф. 204 х.) бо таълифи асари «Китобу-л-ансоб»-и худ ба илми генеалогияи мусулмонӣ асос гузошт. Тӯли асрҳои зиёд илми насабшиносӣ рушди бештар пайдо намуд, табақабандӣ гардид ва бештар хусусияти соҳавӣ ва таҳассусӣ пайдо кард. Ба ин қабил асарҳо китоби 20 ҷилдаи «Ансобу-л-ашроф»-и Абулҳасан Аҳмади Бало-зурӣ, «Ансобу Ҳимяр ва мулукиҳо»-и Абдулмалик ибни Ҳишом, «Ансобу-ш-шуаро»-и Абӯҷаъфар Муҳаммади Бағ-додӣ, «Китобу-л-ансоб»-и Самъонӣ, «Ансобу Қурайш»-и Зубайр ал-Қурайшӣ, «Ансобу-л-муҳаддисин»-и Ҳофиз Начҷо-ри Бағдодӣ ва боз чандин таълифоти дигар шомил меша-ванд. Тавре ки аз номгӯи мухтасари асарҳо бармеояд, дар ин самт тадриҷан таснифоти фарогир ва гирдоварии маълу-моти генеалогӣ дар бораи шахсиятҳои барҷаста аз рӯи касбу фаъолият сурат гирифтааст. Сипас ҳамин тақсимбандӣ дар фарҳанги мусулмонӣ бо истилоҳи «табақоту-н-насаб» маъруфият пайдо кард.

Сазовори гуфтан аст, ки дар суннати мардуми порсита-бор ин рисолатро асари машҳури «Хвадайнамаг» («Номаи шоҳон») иҷро кардааст, зеро ин сарчашмаи муҳимтарини фарҳангсолорӣ дар баробари зикри ному насаби подшоҳони даврони бостон ҳамчунин дар бораи сулолаҳо, рӯйдодҳои муҳим ва шахсиятҳои барҷаста қиссаву афсонаҳои зиёдеро то даврони мо оварда расонидааст. Ҳамин ганҷи бузург зери унвони «Сияру мулуки-л-фурс» ба забони арабӣ тарҷума

шуда, ниҳоятан дар шакли таҷдидшуда бо номи асари беа-
воли «Шоҳнома»-и ҳаким Абдулқосими Фирдавсӣ ба мо
мерос монд. Дар давраи асримиёнагӣ дониستاني ҳафт пушти
гузаштаи падарию модарии худ ҳам аз нигоҳи арзишҳои
миллӣ ва ҳам тибқи муқаррароти мазҳаби ҳанафӣ ба ҳукми
анъана ва таомули мардумӣ даромад. Дар ҳолатҳои зарурӣ
одамон авлоду аҷлоди гузаштаи худро шаҷара мекарданд.

Баъди густариши дини ислом гуфтору кирдори пайғамбар
(с) ба маҳзари ифтихор ва иффату поки табдил ёфт. Касоне,
ки бо ӯ пайванди хешӣ доштанд, аҳли байт (хонадони
пайғамбар) ном гирифтанд ва онҳо бо мурури замон дар
атрофу акнофи дору-л-ислом бипароканданд. Вале ин ҷиҳат
ҳаргиз маъноии бартарии насабию наҷодӣ додан дар исломро
ифода намекард. Баръакс, касоне, ки аз саййиду саййид-
зодагон буданд, маъмулан фурӯтану шикастанафс буданд.
Барои собит намудани пайванди хунӣ худ бо хонадони
пайғамбар (с) саййидзодагон санади шаҷаравӣ мураттаб
менабуданд, ки дар он насабномаи шахси мавриди назар ба
таври инфиродӣ дарҷ мешуд ва бо мӯҳру васиқа тасдиқ
мегардид. Чунин санадҳои расмӣ шаҷараи авлодӣ ном
гирифтанд. Одамони касбу корҳои гуногун ҳам шаҷараи
авлодии худро дар болои лавҳаи мисини баргшакл ба таври
божгуна навишта, аз насл ба насл интиқол меоданд. Насли
оянда дар поини барг номашро меафзуд. Барои хондани
матни шаҷаранома онро дар муқобили ойина мегузоштанд,
то матни божгуна ростгуна ва хоно мешуд. Аз ин рӯ, тадқиқу
омӯзиши шаҷараномаҳо аз нигоҳи арзишҳои илмию фарҳангӣ
беманфиат нест. Яке аз чунин намунаҳои муҳим шаҷараи
насабии Мир Саййид Алии Ҳамадонӣ мебошад, ки дар воқеъ
насли понздаҳуми пайғамбари ислом (с) эътироф гардидааст.

Дастнависи шаҷараи мазкур 5 августи соли 2004 аз ҷони-
би шаҳрванди ноҳияи Мир Саййид Алии Ҳамадонии вилоя-
ти Хатлон Ҳошимов Нақшбанд барои санҷиши илмӣ ба
Вазорати фарҳанги Ҷумҳурии Тоҷикистон пешниҳод шуда-
аст. Хулосаи санҷиши илмӣ мансубияти ин шаҷараи насаби-
ро тасдиқ намуда, аҳамияти онро дар шинохту муаррифии

ин олим ва мутафаккири бузург ва авлоду аҷдоди дар минтақаи Кӯлоб будаи ӯ таъкид кардаанд. Масъулони ташхиси илмӣ ҳамаҷунин пайванди авлодӣ доштани Саййид Бурҳони Валӣ ибни Саййид Аҳмад – падари Н. Ҳошимовро ба ин шачара таъкид кардаанд.

Матни насабномаи мазкур дар қоғази зардранги дастхатӣ бо хатти настаълиқи моил ба сулс ва дар асоси муқаррароти шачаранигории маъмулӣ истинсоҳ карда шудааст. Дар оғози дастнавис дарахти рамзии чортарош кардашуда омадааст, ки қисмати болои он шакли кӯзаро дорад ва матнаш хоно аст. Паҳлӯҳои чапу рости варақ бо ду хатти ба рангҳои сурху кабуд омехтаи мусовӣ мастара карда шудааст. Дар байни ин хатҳои мусовӣ танаи дарахт ҷойгир шудааст, ки он аз панҷ сутуни росткунҷашакл иборат буда, то оғози матни асосӣ имтидод мегирад. Дар ҳар як росткунҷаи мастарашуда номи шахсияте муътабар омадааст, вале аксари онҳо хира ва нохоно шудаанд. Пас аз он матни асосӣ бо басмала оғоз мешавад. Андозаи байни сатрҳо 1 сантиметрӣ буда, ҳудуди соҳати мастарашуда дар болои варақ ба 13 сантиметр баробар аст. Асолати насабномаи мазкур бо 4 муҳр пеш аз ҷумлаи “... ва духтари эшонро ҳаҷа Сайфуллоҳи Андхӯй гирифта буд” ва 8 муҳри дигар дар охири матн таъйид мешавад. Дар ду муҳри охирӣ санаи 1121 ҳ./1709-1710 м. ва 1129 ҳ./1717-1718 м. сабт шудааст. Сипас матни асосии насабнома оғоз меёбад, ки аз 194 сатри насрӣ ва 45 сатри дусутунаи назмгуна иборат аст. Матни назмгуна тақрибан баёни шеърӣ матни насрист. Дарозии қоғази дастнависи шачаранома ба 338 сантиметр баробар аст. Ҳангоми истинсоҳ, мастара ва ороиши матн рангҳои сиёҳ, сурх ва кабуд истифода шудааст. Ду сутуни дар паҳлӯҳои чапу рости матн мастарашуда барои ворид намудани матни матолиби тасҳеҳшуда корбаст шудааст. Дар охири матни насрӣ баъд аз ибораи “... ва аз Мулло Саййид Алӣ ду (се) писар – Исо Убайдуллоҳ ва Мир Саййид Шариф” тақрибан се сатр матн надоштааст, ки баъдтар бо хатти фарқкунанда аз матни асосӣ афзуда шудааст. Аммо дар охири матни назмӣ шаш

сатри бе матн мавҷуд аст. Маъмулан ин сатрҳои бематн барои мукамал кардани шачараи насаби истифода мешудааст, ки матлаби дар охири матни насри иловашуда исботи ин гуфтаҳост. Матни охири иловашуда чунин аст: “... ва Мир Сайид Юсуфи валӣ ва аз Шоҳ Ubайдуллоҳ се писар – Мир Сайид Алӣ ва Мулло Шоҳ Муҳаммад Алӣ ва Сайид Аҳмад ва аз Сайид Аҳмад се писар – Мир Сайид Валӣ ва Шоҳ Ubайдуллоҳ ва Мир Сайид Бурҳони Валӣ”. Мир Сайид Бурҳони Валӣ, ки номаш дар охири матн оварда шудааст, падари Нақшбанд Ҳошимов мебошад ва бо 23 насл ба Мир Сайид Алии Ҳамадонӣ мерасад. Тибқи нақли Н. Ҳошимов падараш ба сабаби таъкибу таъйиқи идеологии замони шӯравӣ номи худро аз Сайид Бурҳон ба Ҳошим иваз менамояд. Дурустии ин матлабро ҳам ҳуҷҷатҳои тасдиқкунанда ва ҳам шаҳодати сокини деҳаи Файзободи ноҳияи Ҳамадонӣ Маҳмуди Муллоназар, ки мударриси мадрасаи Имом Ҷаъфари Содиқ дар Даштиҷуми Кӯлоб ва аз пайвандони наздики устои зиндаёд Соҳиб Табаров будааст, тасдиқ мекунад. Аслан боқӣ мондани наслу пайвандони Мир Сайид Алии Ҳамадонӣ дар мантақаи Кӯлоб бояд ҳамчун як амри табиӣ пазируфта шавад.

Дар аввали насабнома матни қисмати кӯзашакли дарахт хоно буда, тақрибан 15 сантиметр тӯл дорад. Матни ин қисмат чунин аст: “Бисми-л-Лоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим. Ло илоҳа илло Анта субҳонака иннӣ кунту мина-з-золимин... равшанливи ҳар ду ҷаҳоне, лиқои нури раҳмонӣ, ё ҳолис ё муҳлис ё ҳалос. Муҳри ҳазрати Алӣ ҳазрати Абӯмуҳаммади Мучтабо, ҳазрати Муҳаммади Мустафо, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам ибни Абдуллоҳ ибни Абдулмутталиб ибни Ҳошим ибни Абдулманоф. Идрис ибни Махлоил, муҳри Иброҳими Халилуллоҳ, муҳри Исҳоқ алайҳи-с-салом, муҳри Аднон ибни Исмоил, муҳри ҳазрати ал-Ҳусайн. Аллоҳумма салли ало Муҳаммадин ва ало оли Муҳаммадин би адади кулли добирин ва ворисин ва би адади кулли иллатин ва шифоин, би раҳматика ё арҳама-р-роҳимин. Аллоҳумма салли ало Муҳам-

мадин ва ало оли Муҳаммадин би адади кулли дуррати-с-салавоти. Ло илоҳа илло-л-Лоҳу Муҳаммадун расулуллоҳ”.¹ Қисмати дар шакли росткунҷаҳо мастарашуда варақи андозааш 11,6х9,5 сантиметрӣ аст, ки аксаран ноҳона аст ва матни он бо вожаи «ло илоҳа илло-л-Лоҳ» оғоз мешавад. Дар баъзе ҷойҳои бенуқси он номҳои Абӯбакри Сиддиқ, Салмони Форсӣ, Султон Боязиди Бистомӣ, Ҳоҷа Яъқуби Чархӣ, Ҳоҷа Убайдуллоҳ, Ҳоҷа Муҳаммади Зоҳид, Ҳоҷа Боқӣ Биллоҳ, Имом Раббонии Муҷаддиди Алфисонӣ, Ҳоҷа Маъсум ва Ҳоҷа Муҳаммад Сайид дарҷ ёфтааст.

Ин насабнома дар баробари сабти шачараи авлодии пайвандони гузашта ва ояндаи Мир Саййид Али Ҳамадонӣ будан ҳамчунин доир ба паҳн шудани пайвандони ӯ дар манотиқи гуногун, зикри номҳои ҷуғрофӣ, шахсиятҳои нав ва баъзе маълумотҳои тозаӣ таърихӣ пураҳамият аст. Як ҷанбаи аз ҳама муҳим дар ин шачара он аст, ки дар матни он ҳеҷ нишонае ва ишорае аз таассуби динӣ ба ҷашм намерасад ва дар бораи ҳамаи хулафо ва амирону имомон суҳанронии воқеӣ ва одилона мушоҳида мешавад. Қарор шуд, ки матни аслии насабнома дар шакли факсимиле ва баргардон ба ҳатти имрӯзаи тоҷикӣ таҳия гардад ва тамоми тафсилоти марбут ба матни асосӣ дар қисмати тавзеҳот оварда шавад.

Ба назари мо, дастраси муҳаққиқони осори Мир Саййид Али Ҳамадонӣ гардонидани ин санад дар арафаи ҷашни 700-солагии ин олиму мутафаккири Шарқ, ки соли равон бо ташаббуси Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон, Ҷаноби Олӣ, муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон ва қарори созмони ЮНЕСКО таҷлил мешавад, армуғони арзандаи ҷашнӣ хоҳад буд ва дар шинохти беҳтару бештари шахсияти орифи бузург мусоидат хоҳад кард.

Бисми-л-Лоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим

Хува-л-машхуру ли-л-оламин би «Баҳру-л-ансоб» – насабномаи рисолатпаноҳ, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам ва ало олиҳи, ҳозо насабу-н-набийи ва алқобуху. Қола-л-Лоҳу Таъоло: «Кул ло асъалукум алайҳи ачран илло-л-маваддата фй-л-қурбо 10 аду10 яктариф ҳасанатан назид лаҳу фиҳо хусно». Қола-н-набийю, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам: «Авлодй-с-солеҳуна ли-л-Лоҳи ва-т-толеҳуна лй» – садақа. «Ан-нучуму амонун ли аҳли-с-самои ва авлодй амонун ли аҳли-л-арзи» – садақа. «Ва ли-л-Лоҳи-л-иззату ва ли расулиҳи ва ли-л-муъминин». Қола-н-набийю, алайҳи-с-салом: «Ман аҳабба авлодй даҳала-л-чанната ва ман абғаза авлодй даҳала-н-нора» – садақа.² Чунин ривоят мекунамд аз ҳазрати Одам Сафиюллоҳ то ҳазрати Нӯҳ, алайҳи-с-салом, ҳазору саду чихил сол гузашта буд; аз ҳазрати Нӯҳ то ҳазрати Иброҳим, алайҳи-с-салом, ҳазору дусаду бисту ду сол гузашта буд; ва аз ҳазрати Иброҳим то ҳазрати Сулаймон, алайҳи-с-салом, понсаду сй сол гузашта буд; аз ҳазрати Сулаймон то ҳазрати Яъқуб, алайҳи-с-салом, понсаду чихил сол гузашта ва аз ҳазрати Яъқуб то ҳазрати Айюб, алайҳи-с-салом, нӯҳсад сол гузашта буд; аз ҳазрати Айюб то ҳазрати Мӯсо, алайҳи-с-салом, сесад сол гузашта буд; аз ҳазрати Мӯсо то Аднон чаҳорсаду шасту се сол гузашта буд. Ва писари Аднон Маъд буд ва писари Маъд Низор, ибни ӯ Музар, ибни ӯ Илёс, ибни ӯ Мудрика, ибни ӯ Хузайма, ибни ӯ Кинона, ибни ӯ Назр, ибни ӯ Молик, ибни ӯ Фихр, ибни ӯ Ғолиб, ибни ӯ Луай ибни Каъб ибни Мурра ибни Килоб ибни Қузай ибни Абдулманоф буд. Аз Аднон то Абдулманоф ҳазору шашсаду панҷоҳу ҳафт сол гузашта буд. Ва писари Абдулманоф Ҳошим, аз Абдулманоф ду писар – Фихр ва Ҳошим буд ва писари Ҳошим Абдулмутталиб буд. Ва Абдулмут-

талибро даҳ фарзанд буд: Ҳошим ва Нуфайл ва Ҳорис ва Абӯлаҳаб ва Аббос ва Абдулкаъб ва Абдушшамс ва Ҳамза ва Абӯтолиб ва Абдуллоҳ ва аз Абдуллоҳ – ҳазрати Муҳаммади Мустафо, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам; ва модари ҳазрати Муҳаммади Мустафо – Омина бинти Ваҳб ибни Абдулманоф. Ва аз ҳазрати Муҳаммади Мустафо, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, бидон, ки ҳафт фарзанд будааст ва се писар – ва ҳар якеро он ду лақабе буда – Қосим ва Иброҳим ва Абдуллоҳ Таййиб ва Тохир; ва чаҳор духтар Зайнаб ва Руқайя ва Умму Кулсум ва Фотима. Зайнаб, ки духтари калонтарини он ҳазрат буд, дар ақди писари холаи худааш буд, – Абулқосим ибни Рабеъ аст. Ва Руқайя дар ақди амирулмўъминин Усмон буд. Ва чун Руқайя вафот ёфт, он ҳазрат духтари дигари худро, ки Умму Кулсум ном буд, ба ҳазрати Усмон дода буд. Ва ҳазрати Бибӣ Фотима дар ақди амирулмўъминин Алӣ, карама-л-Лоҳу вачҳаху,³ буд – амирулмўъминин Алӣ ибни Абӯтолиб ибни Абдулмутталиб ибни Ҳошим ибни Абдулманоф ибни Қузай ибни Килоб ибни Мурра ибни Каъб ибни Луай ибни Ғолиб ибни Фихр ибни Молик ибни Музар ибни Кинона ибни Хузайма ибни Мудрика ибни Илёс ибни Музар ибни Низор ибни Маъд ибни Аднон ибни Ҳамайсаъ ибни Собит ибни Ҳимл ибни Қайзор ибни Исмоил, алайҳи-с-салом ибни Иброҳим, алайҳи-с-салом ибни Озар ибни Торух ибни Фоҳур ибни Обир ибни Солеҳ ибни Авн ибни Афарфахшад ибни Сом, алайҳи-с-салом, ибни Нӯх, алайҳи-с-салом ибни Молик ибни Мутавашлах ибни Ухнух ва хува Идрис, алайҳи-с-салом, ибни Маҳлоил ибни Қинон ибни Анӯш ибни Шис, алайҳи-с-салом, ибни Одам, салавоту-л-Лоҳи алайҳим аҷмаъин. «Баҳру-л-ансоб ва-л-алқоб».⁴

Бисми-л-Лоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим

Ал-ҳамду ли-л-Лоҳи Рабби-л-оламин ва-с-салоту ва-с-салому ало Муҳаммадин ва олиҳи аҷмаъин. Ал-ҳамду ли-л-Лоҳи-л-лазӣ халақа-л-инсона фй аҳсани тақвим ва ҳадоно

ило-д-дин ва фазала-л-мӯъминина ало соири-л-махлуқоти ва ваадахум-л-чанната-л-наъим ва хазала-л-кофирина би-н-наколи ва авъадахум би нори-л-чаҳим, камо қола-л-Лоҳу таборака ва таъоло: «Инна-л-аброра ла фй наъим ва инна-л-фуччора ла фй чаҳим». Ва-с-салоту ва-с-салому ало хайри халқиҳи Муҳаммадин – саййиди-л-анбиёи ва-л-мурсалин, соҳиби-т-тоқи ва ва-л-меъроҷи ва-л-миғфари ва-л-ливои ва-ш-шафоати ва-л-кавсари, ан-набийи-р-рахими ва-р-расули-л-карим. Камо қола-л-Лоҳу азза ва чалла: «Ва иннака ла ало хулуқин азим» ва ало олиҳи ва асҳобиҳи-л-мутааддабина би одобихи, ал-мубашшарина би-л-чаннати би лутфиҳи-л-амим. Аммо баъд, фа яқулу-л-абду-з-заифу-н-наҳифу-р-роҷй ило раҳмати-л-Лоҳи-л-латиф, қола-н-набийю, алайҳи-с-салом: «Акриму олий ва асҳобӣ, фа иннаҳум хиёрукум». Ва қола айзан: «Акриму авлодӣ, фа ман акрама авлодӣ, фа қад акраманӣ; ва ман акраманӣ, фа қад акрама-л-Лоҳа; ва ман акрама-л-Лоҳа, акрамаху-л-Лоҳу фй-д-дорайни». Ва қола-н-набийю алайҳи-с-салом: «Ано мутазаммину авлодӣ фй-д-дунё ва лй-ш-шафоату фй-л-охирати». Ва қола-н-набийю, алайҳи-с-салом: «Лаана-л-Лоҳу Таъоло ад-дохила фино би ғайри насабин ва-л-хориҷа анно би ғайри сабабин». Ва қола-н-набийю, алайҳи-с-салом: «Иърафу ансобакум ва силу арҳомакум». Ва қола-н-набийю алайҳи-с-салом: «Мани-стақҳара авлодӣ, фа кааннамо аҳқаранӣ ва ман аҳқаранӣ, фа ҳува малъунун фй-т-Тавроту ва-л-Инҷили ва-з-Забури ва-л-Фурқон». Ва қола-н-набийю, алайҳи-с-салом: «Ман роая авлодӣ ва лам яқум қиёман иннамо-бталоҳу-л-Лоҳу би ба-лоин ло давоа лаҳу». Қола-н-набийю алайҳи-с-салом: «Ман азо авлодӣ, ло яқбалу-л-Лоҳу Таъоло салотаҳу ва ло зако-таҳу ва ло ҳаҷчаҳу ва ло савмаҳу; ва ин мота, мота муно-фиқан». Қола-н-набийю алайҳи-с-салом: «Ман аҳона авлодӣ, юҳшару явма-л-қиёмати ало сурати-л-хинзири». Қола-н-набийю алайҳи-с-салом: «Ман ло юҳиббу авлодӣ, яҳручу мина-д-дунё било имонин». Қола-н-набийю алайҳи-с-салом: «Ман назара авлодӣ ва лам ясил алайя, фа қад чафонӣ». Қола-н-набийю алайҳи-с-салом: «Куллу ҳасабин ва насабин янқатиъу илло ҳасабӣ ва насабӣ».⁵

Ва баъд аз ин сифати чаҳор ёр маълум шавад, ки ба чанд пушт мерасонанд: Абӯбаكري Сиддиқ писари кист; ва ҳазрати Умар писари кист; ва ҳазрати Усмон писари кист; ва ҳазрати Алӣ писари кист – ин мардон насаб баён созанд, то сиёдатро шоянд. Абӯбаكري Сиддиқ ибни Қуҳофа ибни Аббос ибни Омир ибни Каъб ибни Луай – Абӯбаكري Сиддиқ бо панҷ пушт бародаронанд. Ҳазрати Умар ибни Хаттоб ибни Нуфайл ибни Абдулазиз ибни Рабоҳ ибни Адӣ – ҳазрати Умар бо панҷ пушт бародаронанд. Ҳазрати Усмон ибни Аффон ибни Аббос ибни Умайя ибни Абдушшамс ибни Абдулманоф – ҳазрати Усмон бо панҷ пушт бародаронанд. Ҳазрати Алӣ ибни Абӯтолиб ибни Абдулмутталиб ибни Ҳошим ибни Абдулманоф. Баёни ҳазрати чаҳор ёр тамом шуд ва олиҳи ва асҳобиҳи ва насабҳояш аҷмаъин.

Бидон, ки ин китобест дар баёни аиммаи маъсумин, разия-л-Лоҳу анҳум аҷмаъин, яъне дар «Баҳру-л-ансоб»-и имомон ва кунияти имомон ва лақаби эшон ва мавлуди эшон ва муддати умри эшон ва муддати хилофат ва имомати эшон ва қотили эшон ва нақши хотами эшон ва мӯҳри нигини эшон ва фарзандони эшон, ки кучост. Ҳар ки саййид аст, бояд ки ин китобро мутолиа кунад ва бидонад, ки насаби ӯ ба кадом имом, разия-л-Лоҳу Таъоло анҳум аҷмаъин,⁶ мерасонад. Бар содот ба манзалаи фарз аст, ки аз ҳоли аиммаи маъсум, разия-л-Лоҳу Таъоло алайҳиму-с-салом ва бобои худ бохабар бошад ва пайравии эшонон бикунад ва аҳли машраб бошад, то сиёдат бар вай мусаллам бошад ва дар суҳбати содот баобрӯй гардад. Ҳар саййиде, ки пайравии чаддбоби худ накунад, ўро саййид натавон гуфтан аз барои он ки ҳазрати расул фармудаанд, ки «ал-валаду сирру абиҳи», яъне фарзанд сирри падари худ аст, бояд ки пайравии падари худ бикунад, бо дӯсти падари худ дӯст бошад, бо душмани падари худ душман бошад, то ўро сиёдат мусаллам бошад. Бидон, ки амирулмўъминин ва имому-л-муттақин⁷ ва пешвои аҳли яқин, бобои Ҳасану Ҳусайн ва кушандаи Умари Антар ва барканандаи дари Хайбар ва шоҳи чор болиши тариқат ва шаҳриёри мамолики шарият ва

он укдакушои «ло фато»⁸ ва он нақдрабои «ҳал ато»⁹ ва он шери ҳазрати Раббу-л-оламин, падари эшон Имрон буд ва кунияташ Абӯтолиб, аммо кунияти худашон Абӯтуруб ва Абулҳасан ва лақаби ӯ амирулмӯъминин Ҳайдар ва валию-л-Лоҳи ва васийю-н-набӣ.¹⁰ Ва дар рӯзи ҷумъа дар вучуд омада буд, дар Хонаи Каъба, дар бисту сеюми моҳи Раҷаб. Ва умри эшон шасту се сол буд ва қотили эшон Абдурраҳмон Мулҷам буд, алайҳи-л-лаъна ва вафоти эшон дар шаби ҷумъа дар бисту шашуми моҳи Рамазон аз ҳиҷрати набӣ, алайҳи-с-салом, чиҳил сол гузашта буд ва машҳади эшон дар Наҷаф аст. Ва муддати имомати эшон панҷ сол буд ва фарзандони ҳазрати имом сию ҳафт буданд: аввал ҳазрати имом Ҳасан, дуюм ҳазрати имом Ҳусайн, сеюм Зайнаби Кубро, чаҳорум Зайнаби Суғро ва модари эшон ҳазрати Бибӣ Фотима бинти ҳазрати Муҳаммади Мустафо, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам; ва имом Ҳанафия – модари вай Ҳанифабону бинти Ҷаъфар буд. Ва Умару Руқайро модари эшон Умму-л-Ҳабиба бинти Рабиба буд; ва Аббос ва Ҷаъфар ва Усмон ва Абдуллоҳ ва Ҳабиб ва ҷумлаи фарзандони дигар аз ҳар модарони дигаранд. Ва имомон шарбати шаҳодат нӯшиданд аз дасти Асмо – завҷаи Ҳишоми Сайда. Ва имом Ҳасан ба заҳр ҳалок шуда дар моҳи сафар. Ва қабри ӯ ба гӯристони Бақеъ аст ва умри эшон чиҳил сол буд. Ва имом Ҳасанро ҳафт манкӯҳа буд, аз шаши ӯ фарзанд набуд. Ва аз духтари Минҳар се фарзанд дошт – ду писар ва як духтар. Ва писарон фард аз олам бирафтанд. Ва духтари эшонро хоча Сайфуллоҳи Андхӯӣ гирифта буд. Ва писари хочаро амир Шари-фуддин ном буд ва писари амирро амир Тақиюддин ном буд ва писари амирро амир Шамсуддин ном буд ва писари амирро амир Саййид Барака ном буд – ва саййидони Андхӯӣ¹¹ аз насли эшонанд.

Ва имом Ҳусайнро як манкӯҳа буд, номи ӯ Бибӣ Шаҳрибону буд ва фарзандони ӯ панҷ буданд: аввал, имом Зайнулобидин ва шоҳ Алии Акбар ва Ҷаъфар ва Абдуллоҳ ва Сакина ва Фотима. Ва лақаб – Рашид ва Шаҳид ва Васит. Ва ҳазрат дар Мадина дар вучуд омада буд дар панҷуми моҳи Рамазон

ва умри ҳазрати имом панҷоҳу шаш сол буд ва имом дар Карбало шаҳид шуда буд ва қабри ӯ дар Карбалост. Ва имом Зайнулобидин ва куният Абӯмуҳаммад дар ҳафтуми моҳи Шаббон дар вучуд омада дар Мадина ва умри ӯ панҷоҳу ҳафт сол буд ва қотили ӯ – Валид ибни Абдулмалик ибни Марвон, алайҳи-л-лаъна. Вафоти ӯ ҳаждаҳуми моҳи Мухаррам буд ва фарзандони ӯ понздаҳ буданд аз писар то духтар. Аввал, ҳазрати имом Муҳаммад Боқир ва Абдуллоҳ ва Ҳусайн ва Зайд ва Умар ва Ҳусайн ал-Асғар ва Абдурраҳим ва Салмон ва Ҳадиҷа ва Муҳаммад Асғар ва Фотима ва Умму Кулсум. Ва имом Муҳаммад Боқир ва куният Абӯҷаъфар ва лақаби ӯ Боқир ва модари ӯ Фотима бинти Алӣ буд. Дар аввали моҳи Раҷаб дар вучуд омада буд ва умри ӯ панҷоҳ сол буд ва фарзандони ӯ – ҳафт аз писар то духтар. Аввал имом Ҷаъфари Содиқ ва Абдуллоҳ ва Убайдуллоҳ ва Алӣ ва Зайнаб ва Умму Салама ва Зубайда. Ва Бибӣ Зайнаб ба дасти подшоҳи Кирмон буд, аз эшон як писар буд Саййид Муҳаммад ибни Барака ном ва писари Саййид Муҳаммад ибни Баракаро Саййиди Араб ном буд ва саййидони Кирмон аз насли эшонанд. Ва ҳазрати имом Ҷаъфари Содиқро куният Абӯабдуллоҳ ва лақаби ӯ Муҳаммади Содиқ ва модари ӯ Фирақа бинти Қосим ва дар Мадина дар вучуд омада буд ва дар моҳи Рабеъул-аввал ва умри ӯ шасту панҷ сол буд ва қотили ӯ Рабва ибни ал-Буқо буд, алайҳи-л-лаъна, дар моҳи Шаввол шаҳид шуда буд. Ва қабри ӯ дар ғӯристони Бақеъ аст дар Мадина. Ва фарзандони ӯ аз писар то духтар даҳ буданд: аввал, имом Мӯсо ва Исмоил ва Абдуллоҳ ва Муҳаммад ва Аббос ва Алӣ ва Ҳадиҷа ва Бибӣ Файз – ба дасти подшоҳи Арҳанг¹² буд, саййидони Арҳанг аз насли эшонанд. Ва номи ӯ имом Мӯсои Козим буд ва модари ӯ Ҷумайт бинти Соҳа буд ва умри ӯ панҷоҳу панҷ сол буд. Вафоти ӯ дар моҳи Раҷаб ва қабри ӯ дар Бағдод буд. Ва фарзандони ӯ сию ҳафт буд аз писар то духтар. Аввали эшон ҳазрати имом Алӣ Мӯсо Ризо ном буд ва Абдуллоҳ ва Иброҳим ва Ҳошим ном буд ва Абӯбакр ва Амир Тохир ном буд. Ва амир Тохир дар Тирмиз буданд ва

саййидони Тирмиз аз насли эшонанд. Ва имом Иброҳим ба сӯйи Кӯлоб рафта буд ва Шоҳи Хомӯш¹³ аз насли эшонанд ва Аббос ва Қосим ва Исмоил ва Ҷаъфар ва Ҳорун ва Ҳамза ва Муҳаммад ва Абдуллоҳ ва Зайд ва Ҳусайн ва Салмон ва Фотимаи Асгар ва Лубона ва Зайнаб ва Ҳадича ва Бараҳна ва Ҳабиба ва Оиша ва Умму-с-Салама ва Маймуна ва Умму Кулсум. Ва аз Мир Саййид Абдуллоҳ ибнаш Мир Саййид Ҷаъфар, писари Мир Саййид Ҷаъфар Мир Саййид Аҳмад ва саййидони Кӯли Дара¹⁴ аз насли эшонанд. Ва имом Ҳошим ва писари имом Ҳошим – Мир Саййид Абдуллоҳ ва писари Мир Саййид Абдуллоҳи Валӣ – Мир Саййид Исмоили Валӣ ва аз Мир Саййид Исмоил ду писар – Мир Саййид Маҳмуди Валӣ ва Мир Саййид Қосими Валӣ ва аз Мир Саййид Қосим ду писар – Мир Шоҳбек ва Мир Саййид Қосим. Ва аз Мир Шоҳбек монда мирони Бадахшон ва писари Мир Саййид Маҳмуди Валӣ – Мир Саййид Алии Валӣ ва писари Саййид Алӣ – Мир Саййид Шоҳ Алӣ Нуриддин ва писари эшон Мир Саййид Исматуллоҳи Валӣ ва писари эшон Мир Саййид Иброҳими Валӣ, лақаби вай Шаҳобуддин ва писари эшон **Мир Саййид Алии Ҳамадонӣ** ва писари ҳазрати Амири Ҳамадонӣ – Мир Саййид Ҳотаи Валӣ ва писари эшон Мир Саййид Солеҳ ва духтари Мир Саййид Ҳотаи Валӣ – Бибӣ Сорохотун ном буд, ба дасти Мир Саййид Низомиддини Балхӣ буд ва саййидони Балх аз насли эшонанд. Ва писари Мир Саййид Солеҳ – Мир Саййид Абдуллоҳ ва аз Мир Саййид Абдуллоҳ – як писару як духтар, номи духтар Бибӣ Зулайхо, ба дасти Амир Саййид Неъматуллоҳ буд ва саййидони Шоҳон¹⁵ аз насли эшонанд. Ва писари Мир Саййид Абдуллоҳи Валӣ – Мир Саййид Муҳаммад буд ва писари Мир Саййид Муҳаммад – Мир Саййид Абдуллоҳи Валӣ ва аз Мир Саййид Абдуллоҳ як писар ва ду духтари офтоб – Мир Подшоҳ Мир Начмуддини Ҷармӣ аз насли Бибӣ Яди Пинҳонӣ ва Маккаи Сонӣ ва саййидони Балҷувон аз насли эшонанд. Ва писари Мир Саййид Абдуллоҳи Валӣ – Мир Шоҳ Неъматуллоҳи Валӣ ва лақабуху – Шоҳи Толиқонӣ. Ва аз эшон ёздаҳ фарзанд будааст: Мир Саййид Иброҳим ва

Мир Саййид Ҳасан ва Мир Саййид Ҳусайн ва Мир Саййид Абдуллоҳ ва Мир Саййид Шарифуддин ва Мир Саййид Қосим ва Мир Саййид Азиз ва Мир Шоҳ Бадалбек. Ва писари Мир Шоҳ Бадалбек – Мир Шоҳи Бузург ва шоҳони Тағноб¹⁶ аз насли эшонанд. Ва писари Мир Саййид Иброҳим – Мир Саййид Юсуфи Валӣ ва писари эшон Мир Саййид Маҳмуди Валӣ ва писари эшон Мир Саййид Аҳмад ва аз Мир Саййид Аҳмад ду писар – писари калон Мир Саййид Ҳасан ва писари хурд Мир Саййид Шариф. Ва писари Мир Саййид Ҳасан – Валӣ ва писари Мир Саййид – Ҳусайн ва писари вай Мир Саййид Иброҳими Валӣ ва писари эшон Мир Саййид Юсуф ва писари эшон Мир Саййид Шарифуддин ва писари эшон Мир Саййид Валии Валӣ ва писари эшон Мир Саййид Қосим ва писари эшон Мир Саййид Иброҳим ва писари эшон Мир Саййид Юсуф ва писари эшон Мир Саййид Валии Валӣ ва писари ҳазрати эшон Мир Саййид Меъроҷи Валӣ. Ва аз ҳазрати эшон чаҳор писар – Мир Саййид Алӣ ва Мир Шоҳ Мирзо ва Мир Шоҳ Маҳмуд ва Мир Шоҳ Ғиёс. Ва писари Мир Саййид Алӣ – Мир Шоҳ Бадал ва писари Мир Шоҳ Бадал – Мир Саййид Алӣ. Ва аз Саййид Алӣ панҷ писар ва се духтар, писари калонӣ Шоҳ Насруллоҳ ва Шоҳ Ибодуллоҳ ва Шоҳ Абдулрахим ва Шоҳ Ошурбек ва Қаландар Шоҳ. Ва аз Шоҳ Ибодулоҳ панҷ писар – Иноят Шоҳ ва Мир Ғиёс Шоҳ ва Мулло Мир Саййид Алӣ ва Мир Шоҳ Бадал ва Мулло Шоҳ Абдулрахим ва як духтар – Бибӣ Бикабӣ. Ва аз Мулло Саййид Алӣ се писар – Шоҳ Убайдуллоҳ ва Мир Саййид Шариф ва Мир Саййид Юсуфи Валӣ. Ва аз Шоҳ Убайдуллоҳ се писар – Мир Саййид Алӣ ва Мулло Шоҳ Муҳаммад Алӣ ва Саййид Аҳмад. Ва аз Саййид Аҳмад писари Мир Саййид – Мир Саййиди Валӣ ва Шоҳ Абдуллоҳ ва Мир Саййид Бурҳони Валӣ.

Ҳозо ибтидоу-л-ансоби мутараққийан ило ҳазрати чаноби рисолатмаобпаноҳ, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам.¹⁷

Мулло Мир Саййид Алӣ падараш
Аби ӯ Мир Саййид Алӣ, ки падар
Ҳаст Мир Шох Бадал ба ҷон фарзанд
Мир Саййид Алист волиди ӯ
Мири Меъроҷро падар бошад
Мир Юсуф бувад падар ба яқин,
Падари Мир Юсуф омад, лек
Волиди Мир Саййид Иброҳим
Мир Саййид Валии Валӣ бошад,
Падари Мир Саййид Валии Валист
Волиди Мир Шарифуддин бошад
Падари Мир Юсуфи Саййид
Падараш Мир Саййид Ҳусайн,

к- абаш

Волиди Мир Саййид Ҳасану
Мир Шариф
Хохарон баҳри Мир Саййид Неъмат
Мир Маҳмуд волиди Аҳмад
Падари Юсуф аст Иброҳим

Неъматуллоҳ ҳам зи Оли расул
Ҳазрати Шох Неъматуллоҳ аст
Қуррату-л-айн Мир Абдуллоҳ (22)
Падари ӯ Муҳаммад он Саййид,
Боз сарвари авлиёи ҷаҳон
Саййиди солеҳон, ки Солеҳ буд
Мир Ҳотам, ки назди ҳиммати ӯ
Боз Мир Саййид Алии олиқадр
Мир Саййид Саййиди Иброҳим
Мир Саййид Мир Шо

Алӣ Нуриддин

Подшоҳи мамолики дониш
Мир Маҳмуд, ки бандағони дараш
Шоҳии сиёдат Саййид Исмоил
Мир Абдуллоҳ, он-к Рӯҳуламин
Падараш хошимӣ ибни Мӯсо.
Дигар он Ҷаъфари хучастаниқоб

Шох Ибодуллоҳ аст, агар донӣ.
Шох Бадал бар вай аст, ар 3-онӣ.
Баҳри Мир Саййид Алии Сонӣ.
Мири Меъроҷ он Валӣ донӣ.
Мир Саййид Валии Валӣ хонӣ.
Баҳри Мир Саййид Валии ҷонӣ.
Мир Саййид Бироҳим, ар 3-онӣ.
Мир Қосим бувад, агар донӣ.
Аби Мир Қосим ӯ аст рӯхонӣ.
Мир Саййид Шарифуддини ҷонӣ.
Мир Юсуф амири раббонӣ.
Мир Саййид Бироҳими Валӣ донӣ.
Мир Саййид Ҳусайни нуронӣ.

Мир Аҳмад бувад, агар донӣ.

Маккаи Сонӣ Офтоби пинҳонӣ.
Аби Маҳмуд Юсуфи Сонӣ.
Аби Иброҳим Шох Неъмат(-уллоҳ)
Валӣ донӣ.

Маҳраме орифонӣ, раббонӣ.
Волиди ёр дон, писари ҷонӣ.
Муршиди дин пире рӯхонӣ.
Ки набудааш ба ҳеҷ сарвистоне.
Мир Абдуллоҳ аст, то донӣ.
Ҷамъ мебуд аз парешонӣ.
Мухтасар буд оламе фонӣ.
Кони эҳсон, баҳре ирфонӣ.
Исматуллоҳ қурби субҳонӣ.
Нафасаш дарғахе суҳандонӣ.

Бувад Мир Саййид Алии Кошонӣ.
Дар ҷаҳон ёфтааст султонӣ.
Офтоби сипехри султонӣ.
Боз гуфташ ҷумларо ҷонӣ.
Модараш шохзодаи сонӣ.
Рӯҳбахшеву лутфи рӯхонӣ.

Б-охир имом Муҳаммади Бокир	Махзани файзи дине раббонӣ.
Падараш он Алӣ ибни Ҳусайн	Он ки «Зайнулибод» мехонӣ.
Боз омад имом Ҳусайни шаҳид	Нури чашми Али Имронӣ.
Модараш Фотима бинти расул	Лаънати ҳақ Язидро хонӣ.
Боз он шоҳи сарваре сақалайн ¹⁸	Хотиму-л-анбиё ¹⁹ варо донӣ.
В-он валии Худову ёри расул	Кӯрӣ, эй хориҷии марвонӣ.
Бисту якум ҷадди ман расули Худост	Ошкор аст, нест пинҳонӣ.
Ҳаст ӯ фарзанди Халилуллоҳ	Боз, ё Рабб, ба банда арзонӣ.
Шукр бар ёди шоҳ басте бошад,	Шоҳ(ӣ)-и ҷонӣ як аст, то донӣ.
Ихтилофи сухан муроди ту аст,	Варна маънӣ як аст, то донӣ.
Хоки пояш ба дидаи меъроҷ	Салавоти дуруд бархонӣ.
Неъматуллоҳ аст доим бо Худо.	Неъмат аз Аллоҳ кай бошад чудо.
Неъматуллоҳро заволе нест,	Беҳтар аз шукр ҳеҷ коре нест.

ТАВЗЕҲОТ:

¹ Ба номи Худои Бахшояндаи Меҳрубон. “Ғайри Ту ҳеҷ маъбуде (барҳақ) нест; Поки Турост, ба дурустӣ ки ман аз ситамкорон будам” (Анбиё, 21:87). Абӯмуҳаммади Мучтабо кунияи Ҳасан ибни Алӣ ибни Абӯтолиб аст. Бор Худоё, бар Муҳаммад ва бар хонадони Муҳаммад ба микдори ҳар каси гузашта ва ворис ва ба микдори ҳар як дарду дармон ба меҳрубони Худо дуруд фирист, эй Меҳрубонтарини меҳрубонон! Бор Худоё, бар Муҳаммад ва бар хонадони Муҳаммад ба микдори ҳар як муҳраи тасбеҳ дуруд фирист! Нест ҳеҷ маъбуд ба ҷуз Худо, Муҳаммад пайғамбари Худост.

² Он барои оламиён бо номи «Баҳру-л-ансоб» машҳур аст – насабномаи (пайғамбари) рисолатпаноҳ, дуруду саломи Худо бар вай бод, ин насаби пайғамбар ва куниятҳои ӯст. Худои Таъоло гуфт: «Бигӯ: аз шумо бар таблиғи рисолат музде наметалабам, лекин дӯстӣ дар миёни хешовандон (металабам). Ва ҳар ки некӣ бикунад, барояш дар он некӣ ҳусро биафзоем» (Шӯро, 42:23). Пайғамбар, дуруду саломи Худо бар вай бод, гуфт: «Ва (фарзандони ман аз) нақӯкорон барои Худо ва ситамгарон барои ман аст» (Таҳриҷ аз جامع الأخبار أو معارج اليقين في أصول الدين - الشيخ محمد بن محمد السبزواري). “Ситорагон амонӣ оромӣ барои аҳли осмон аст ва фарзандони ман амонӣ оромӣ барои аҳли заминанд” – (пайғамбар)рост гуфт (Таҳриҷ аз ривояти Салама ибни Амр дар тарих دمشق لابن عسакр). Ва Худову пайғамбараш ва мӯъминонро иззату эҳтиром. Пайғамбар, дуруду саломи Худо бар вай бод, гуфт: “Ҳар ки фарзандони маро дӯст дорад, дохили бихишт шавад ва ҳар ки фарзандони маро бад бинад, дохили дӯзах шавад” – (пайғамбар) рост гуфт (Таҳриҷ аз ривояти Салама ибни Амр дар المعجم الكبير للطبراني).

³ Худо ҳеҳрашро мукаррам гардонад.

⁴ Дурудӣ Худо бар ҳамаи онҳо бод. “Баҳри насабҳо ва куниятҳо”.

⁵ Ба номи Худои Бахшояндаи Меҳрубон. Ситоиш Худойро, ки Парвардигори оламиён аст ва дуруду салом бар Муҳаммад ва ҳамаи хонадони ӯ. Ситоиш Худойро, ки одамиро дар некӯтарин сурате офарид, моро ба сӯйи дин ҳидоят кард, мӯъминонро бар ҳамаи махлуқот фазилат доду бар онҳо бихишти пурнеъмат ваъда кард, кофиронро ҷазои сазовор доду бар онҳо оташи дӯзахро ваъда кард, ончунон ки дар суҳанони Худойи таборак ва таъоло омадааст: “Ҳаройина некӯкорон дар неъмат бошанд. Ва ҳаройина гуноҳкорон дар дӯзах бошанд” (Инфитор, 82:13/14). Дуруду салом бар офаридаи беҳтарини ӯ Муҳаммад – пешвои анбиёву пайғамбарон, соҳиби тоҷ,

меъроҷ, тоскулоҳ, парчам, шафоат ва Кавсар, пайғамбари меҳрубон ва расули бокарам. Ва суханони Худои азза ва чалла чунин аст: “Ва ба дурустӣ ки ту бар ҳӯи бузург ҳастӣ” (Қалам, 68:4); ва (салому дуруд) бар хонадони ӯ ва ёрони аз рӯи одоб хушмуомилааш ва ба биҳишт башоратёфта аз (баракати) лутфи беандозааш. Ва бандаи нотавони ҳароби умедвор ба раҳмати Худои Борикбин мегӯяд, ки пайғамбар, алайҳи-с-салом, гуфт: “Хонадони маро ва ёрони маро эҳтиром кунед, ба дурустӣ ки онҳо беҳтарини шумоанд” (Ба ривояти Аҳмади Ҳанбал, ан-Насой ва Ибни Моча). Ва боз гуфт: “Фарзандони маро эҳтиром кунед, пас ҳар ки фарзандони маро эҳтиром кунад, ба дурустӣ ки маро эҳтиром кардааст; ва ҳар ки маро эҳтиром карда бошад, ба дурустӣ ки Худоро эҳтиром кардааст; ва ҳар ки Худоро эҳтиром карда бошад, Худо ӯро дар ҳар ду олам соҳиби эҳтиром мегардонад” (Тахриҷ аз (الذُّرَّةُ الْبَاهِرَةُ لِمُحَمَّدِ بْنِ جَمَالٍ الدِّينِ مَكِّي الْعَامِلِيِّ)). Ва пайғамбар, алайҳи-с-салом, гуфт: “Ман дар дунё кафолати фарзандонам ҳастам ва дар (рӯзи) охираи шафоатҳои марост”. Лаънати Худойи Таъоло бар касе бод, ки бе (доштани пайванди) насаб худро ба мо дохил мекунад ва бе сабаб худро аз мо хориҷ мекунад. Насаби худро бидонед ва пайванди ҳешовандиро ниғаҳ доред” (Ба ривояти Бухорӣ). Ва пайғамбар, алайҳи-с-салом, гуфт: “Ҳар ки фарзандони маро таҳқир кунад, ҳамчунон аст, ки маро таҳқир кардааст ва ҳар ки маро таҳқир кардааст, пас ӯ дар Тавроту Инҷил ва Забуру Фурқон лаънатшуда аст”. Ва пайғамбар, алайҳи-с-салом, гуфт: “Ҳар ки фарзандони маро таҳқир карда бошад, пас ҳаргиз ба пой барнахезад, мисли касе, ки Худо ӯро ба касалии бедаво гирифтор карда бошад”. Пайғамбар, алайҳи-с-салом, гуфт: “Ҳар ки фарзандони маро азият диҳад, Худойи Таъоло на намозаш, на закоташ, на ҳаҷаш ва на рӯзаашро қабул намекунад; ва ҳар гоҳ бимирад, мунофиқ бимирад”. Пайғамбар, алайҳи-с-салом, гуфт: “Ҳар ки ба фарзандони ман хорию таҳқир раво бинад, рӯзи қиёмат дар шакли ҳук маҳшур гардад”. Пайғамбар, алайҳи-с-салом, гуфт: “Ҳар ки фарзандони маро дӯст надорад, аз дунё бе имон берун шавад”. Пайғамбар, алайҳи-с-салом, гуфт: “Ҳар ки фарзандони маро бибинад ва бар ман пайванд нагирад, пас ба дурустӣ ки бар ман чафо кардааст”. Пайғамбар, алайҳи-с-салом, гуфт: “Ҳар гуна ҳасабу насаб гусаста гардад, ба ҷуз ҳасабу насаби ман”.

⁶ Худойи Таъоло аз ҳамаи онҳо хушнуд бод!

⁷ Пешвои парҳезгорон.

⁸ Матлаб аз мухтасаран “ло фато” гуфтан мазмуни масали “Ло фато илло Алӣ, ло сайфа илло Зулфиқор” (Нест ҷавонмарде ба ҷуз Алӣ ва нест шамшере ба ҷуз Зулфиқор)-ро дар назар дорад.

⁹ “Ҳал ато” номи дигари сураи “Инсон” (76) аст, ки бо ин ибора ояти нахустини он оғоз мешавад.

¹⁰ Валии Худо ва шахси васияткардаи пайғамбар. Ба чунин мақому манзалат сазовор донишмандони Алӣ ибни Абӯтолиб дар мерос гирифтани хилофат пиндори пайравони аҳли шиа аст.

¹¹ Шаҳре аст дар вилояти Фороб, дар шимоли Афғонистон.

¹² Қасабае аст дар Бадахшон ва дар он зиёратгоҳе мавҷуд аст, ки ба эътиқоди мардум дар он ҷо сари имом Ҳусайн мадфун аст ва онро Арҳанги Ҳусайн ҳам мегӯянд (Бурҳони қотъ).

¹³ Шоҳи Хомӯш – лақаби Ҳасани Исфаҳонӣ, ки мақбарааш дар деҳаи Лангари ноҳияи Мӯъминободи минтақаи Кӯлоб воқеъ аст.

¹⁴ Номи деҳа дар ноҳияи Мӯъминободи минтақаи Кӯлоб, ки дар асрҳои XIX-XX яке аз амлоқдориҳои бекигарии Кӯлоб будааст. Бо ҳамин ном деҳае дигар дар ноҳияи Ховалинг ҳам будааст.

¹⁵ Номи деҳа дар ноҳияи Шӯроободи минтақаи Кӯлоб аст.

¹⁶ Номи деҳа дар ноҳияи Шӯроободи минтақаи Кӯлоб аст.

¹⁷ Ин оғози ансоб аст, ки тадричан то ба ҳазрати ҷаноби рисолатмаобпаноҳ, дуруду саломи Худо бар вай бод, рафта мерасад.

¹⁸ Инсу чинн.

¹⁹ Муҳри пайғамбарон.

بل خشان و سپهر سعید و مملکت علی و سپهر

میر سید شاہ عالی پور الدین و پسر ایشان میر سید عصمت اللہ علی

وایسر است میر سید امیر احمد ولی و استنا میر سید علی محمد فی

وہر حضرت امیر محمدانی میر سید جانوری و پسر ابٹامیر سید صالح

و در ختبر سید جیام و دای بی حاکم خاقان نام بود بدست سید

دظام الدين بن بلخ بود سيد بلخ از نسل ايشانند و پسر پسر سيد

صالح میر سید عبد اللہ و از میر سید عبد اللہ یک پسر و یک دختر

نام و ختري في و البخايد است امير سيد نعمت الله بور و سيد شهاب

ارسل ایشانند و پیغمبر عبد الله ولى مير سيد محمد بود و پسر

محمد میر عبدولی و از میر سید عبدیک پسر و در دختر آفتاب

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَبِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَبِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

و فرزند دیور است میر سید ابی ابراهیم و میر سید حسن و میر سید

حسرو و سر سید علی و سر سید رضا الدین و سر سید یونس و سر سید

عزیز و شاه دلدار که به شاه دلدار که به شاه دلدار که

وَأَمَّا الْفُلُ فَأَنزَلْنَاهُ ذِكْرًا لِّعِبَادِنَا إِنَّهُ لَكَادِمٌ

بسم الله الرحمن الرحيم
 في شهر ربيع الثاني سنة ١٢٨٥
 في شهر ربيع الثاني سنة ١٢٨٥
 في شهر ربيع الثاني سنة ١٢٨٥

محمد بن علی بن ابی طالب
سید

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

عبدولی و علی شاهان میر محمد خان و میر حسین خان

پسر ایشان یوسف و پسر ایشان میر سید و اولاد و پسر حضرت ایشان

میر سید معراج ولی داد حضرت ایشان چہ ہر پیر میر سید علی میر شایب

بسم الله الرحمن الرحيم و بسم الله الرحمن الرحيم و بسم الله الرحمن الرحيم

26

حمد بن پسر گیسست و محمد بن پسر گیسست و علی بن پسر
 گیسست و محمد بن علی پسر گیسست این مراد است بهر آن که
 زیند ناسیادت را شایند ^{این مراد است}
 ابن عباس اتمام ابن کعب ابن لوکیه ابو یکر حمد بن
 یابنچ پشت برادرانند ^{این مراد است}
 ابن نفیل ابن عبد العزیز ابن سرباح ابن عقی ی
 حضرت عمر یابنچ پشت برادرانند
 عثمان ابن عذان ابن عباس ابن امه
 ابن عبد الشمس ابن عبد المناف
 حضرت عثمان یابنچ پشت برادرانند
 حضرت علی ابو طالب ابن عبد المطلب
 ابن هاشم ابن عبد المناف
 بیان حضرت چهار بار تمام
 شد و آل و اصحاب و نسب هاشم
 اجمعین بدانکه کتب نیست در بیان ائمه معصومین علیهم السلام
 اجماعی یعنی در بحر الانساب اما عثمان و کنیت امامان و لقب
 ایشان و مولود ایشان و مدت عمر ایشان و مدت خلافت
 و امانت ایشان و فاتل ایشان و قتل ایشان و غیر
 فکین ایشان و فرزندان ایشان که گجاست هر که سید است
 باید که این کتاب را مطالعه کند و بدانند که نسب او بکدام امام
 علیهم السلام متصل میگردد و بسادات بمنزله فرزند است
 از حال ائمه معصومین علیهم السلام با خبر شود و بی و کاش
 تان بکند و اهل مشرب باشند ناسیادت بر وی مسلم باشد
 و در محبت سادات بآبروی کرد و هر سیدی بی روی جلالت
 خود نکند و از سیدان ان کفو و از مراد این حضرت است

الحمد لله الذي خلق السموات والارض والجن والانس
 اجتمعوا على الله الذي خلق السموات والارض والجن والانس
 وهذا ما الى الدين وفضل المؤمنين على سائر المشركين
 وعدده الجنة النعيم وخلد الكافرين بالنكال واعلم
 بالنار العظمى كما قال الله تبارك وتعالى ان الابرار لفي عظيم
 وان النجار لفي عظيم والصلوة والسلام على خير خلقه محمد
 سيد الانبياء والمرسلين صاحب الشايع والمعراج والمغفرة والرحمة
 والشفاعة والكوثر النبي الرحيم والرسول الكوثر كما قال الله
 عز وجل وانك لعلى خلق عظيم وعلى الله وجه الملائكة بالهداية
 المشقة بالجنة بلطفه العليم اما بعد فيقول العبد الضعيف
 الخفيف الراي الى رحمة الله اللطيف **قال الله عز وجل**
 اكرموا والذين هم خيركم اكرموا اولادى من اكرموا
 فقد اكرموا ومن اكرموا فقد اكرم الله ومن اكرم الله اكرم الله في
 الدارين **قال الله عز وجل** ائمتنا من اولادى في الدنيا
 والشفاعة في الآخرة **قال الله عز وجل** لعن الله تعالى الظلمة
 فيما غير نسب والخارج بغير سبب **قال الله عز وجل** اكرموا
 وصلوا ارحمكم **قال الله عز وجل** من استخف اولادى فكأنما استخفني
 ومن استخفني فكأنما استخف الله ومن استخف الله فكأنما استخفني
 من اولادى **قال الله عز وجل** من استخف اولادى فكأنما استخفني
 ببلاد اولادى **قال الله عز وجل** من استخف اولادى فكأنما استخفني
 صلوات ولا يكون ولا يرد ولا صوم وان مات منافقا
 من اهان اولادى حشر يوم القيمة على صورته النمل
 من الاحب اولادى يخرج من الدنيا بلا ايمان
 من نظر اولادى ولم يصل على خلتان
 كل حسب ونسب ينقطع الاحسبى ونسبى
 معلوم شوقه كد جمل يشتت اميرت هذا ابو بكر

شجرهٔ منسوب به
میر سید علی ہمدانی